

Z POHÁDKY DO POHÁDKY

Pohádka o perníkové chaloupce

Byl jeden chudobný otec a měl dvě děti, Honzíčka a Marušku. On chodíval do lesa dřevo kálat (porážet) a nemohl na děti pozor dávat; proto když jim, malým dětem, matka umřela, oženil se, aby měly děti zase matku. Ale ta druhá matka nebyla hodná, neměla ráda ani otce ani děti, a otec měl proč naříkat. Jednou se té macoše ty děti tak zprotivily, že muži poručila, aby je zavedl a více aby domů se nevracely; darmo se tomu muž zprotivoval děti svoje zavést, ale žena pokoj nedala, on se jí bál, a proto se smutným srdcem jednoho dne dětem řekl: „Vezměte si žbánečky, půjdte dnes se mnou do lesa na jahody.“ Děti radostí skákaly, vzaly hned žbánečky a s otcem do lesa se ubíraly. Když přišli hluboko do lesa, zavedl je otec na velké mejtiště jahod, kde se vše jen červenalo, a řekl jim: „No, milé moje děti, tuto sbírejte si jahody, a já tamto půjdu dříví kálat, dokud mne budete slyšet tlouci, budete vědět, že jsem na tom místě.“ Děti dychtivě padly na jahody a otec odešel opodál, přivázel mezi stromoví palici, která větrem pohazována do stromů tloukla, jako když dříví kálá. Když tak děti ošálil, vrátil se domů a děti v lese nechal. – Když měly děti plné již žbánky a dosyta se najedly, začaly myslet, aby se k otci podívaly. – I šly tam, odkud se po chvílích udeření palice ozývalo, ale nenašly tátu, jen jeho palice visela na stromě. „Kdepak jen náš tatínek bude, snad šel domů a nás tu nechal,“ řekl Honzíček. – „Ale copak si to myslíš, však on tatínek někde bude a přijde zajisté pro nás, jen tu bud’me,“ řekla Maruška. – A tedy čekaly a z dlouhé chvíle jedly zase jahody ze žbánku, až byly žbánky prázdné, – musely je tedy zase naplnit, a tak jim ušla chvíle. Než začalo se stmívat, přestal tlukot palice a dětem

Z POHÁDKY DO POHÁDKY

bylo ouzko, i vzaly žbánky a šly hledat otce. — "Slunéčko se níží, k večeru se blíží, táto, pojďte domů!" volaly lesem; ale žádného ohlasu neslyšely. „To jsme už, milý Honzíčku, zabloudily a tatínka nenajdeme; musíme tu zůstat přes noc," řekla Maruška; ona byla starší a moudřejší. — „Ale já se bojím," Honzíček na to. — „No, tedy počkej, já vylezu na strom, jestli uvidím nějaké světlo, a v tu stranu bychom se potom dali," těšila ho Maruška a hned taky na strom lezla. — Se stromu dívala se kolem dokola, když viděla zdaleka světýlko, zavolala na Honzíčka, aby se už nebál, slezla dolů, a v tu stranu, kde světlo viděla, se daly. I přišly z lesa ven, na zelenou louku; na té louce viděly hezkou chaloupku a ta chaloupka byla perníková. Šly až k okénku, koukly dovnitř a viděly tam sedět starou bábu a dědka. — „Počkej," řekl Honzíček, „já vlezu na střechu, ulomím kus perníčku a budu se mít dobře." — „A jestli na nás přijdou," Maruška se strachovala — ale Honzíček byl už na střeše a loupal perníček a Marušce dolů házel. — I poslala bába dědka, aby se šel podívat, že se jí zdá, jako by někdo loupal perníček. Šel dědek ven a ptá se: „Kdopak to na mé střeše loupá perníček?" — „I ne dědečku, to větříček," tenkým hláskem odpověděla Maruška pod oknem — a dědek se spokojil. Děti se byly najedly a pod oknem se uhnízdily k spánku. — Ráno si vlezl zase Honzíček na střechu, aby si uloupnul kus perníčku, a bába zase poslala dědka se podívat. — Maruška chtěla zase dědečka odbýt, ale on je viděl a šel to bábě povědít. — „Chutě Honzíčku, musíme utéct, sice bude s náma zle," volala Maruška na Honzíčka, neboť slyšela, jak bába dědka posílá, aby jí ty děti přivedl, že si je upeče. — Honzíček skočil se střechy, Maruška ho chytla za ruku, a utíkaly, co mohly a kam je oči vedly, a dědek hnál se za nima, ale že byl tlustý a nemotorný, nemohl jim přece stačit. Než nebyly by mu ty dětičky utekly, kdyby se tu byla pojednou žena nevyskytla na lenném poli.

Z POHÁDKY DO POHÁDKY

„Prosím vás, panímámo, povězte nám, kudy bychom se daly; zlý dědek z perníkové chaloupky nás honí, chtějí nás upéct, že jsme jim kousek střechy ulouply.“ — „Tuto se dejte do lesa, tou cestičkou, však já dědka zdržím,“ řekla plečka a ukazovala dětem do lesa. — Děti utíkaly dále, a za chvíli přiběhl dědek a silně si odfukoval. —

„Osobo,“ ptal se plečky, „neviděla jste tudy jít děti?“ — „Pleju len,“ odpověděla žena, jako by mu byla nerozuměla. „Osobo, já se vás ptám, jestli jste tudy viděla jít děti?“ — „Až vypleju a uzraje, budem trhat.“ — „Osobo, rozumějte pak, ptám se vás, jestli jste viděla tudy jít děti?“ „Až vytrháme, budem drhnout semeno a pak len močit.“ —

„Osobo, cožpak nerozumíte, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti?“

„Po vymočení prostírat a v peci sušit.“ — „Osobo, vy jste snad hluchá, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti?“ „Nu, a po vysušení budem třít a po vytřetí vochlovat.“ — „Osobo, neslyšíte, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti?“ „Tak; nu a po vochlování budem nadívat na kužele a příst.“ — „Osobo, co mi do toho, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti?“ „Až na předem pěkných tenkých podvazků, budem soukat.“ — „Osobo, osobo, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti?“ „Až nasoukáme, budem tkát pěkné tenké plátno.“

— „Osobo, co je mi do plátna, ptám se vás, viděla-li jste tu jít děti?“

— „Až utkáme, budem bílit, až vybílíme, budem stříhat a šít košile, košilky, pleny a vínky, sukně a zástěrky.“ — „Osobo, cožpak si na uších sedíte, ptám se vás, viděla-li jste tudy jít děti?“ — „A tak, co s tím budem dělat? — Nu budeme se do toho odívat a nosit se čistě bílé.“ — „Osobo, prosím vás, neviděla jste tudy jít děti?“ — „Až to roztrháme? — Nu, pak to podpálíme, uděláme z toho troud.“

Z POHÁDKY DO POHÁDKY

Nu, do troudu budeme pak křesat tak dlouho, dokud vydá živou jiskřičku a boží ohníček ho nestráví. Boží ohníček rozejde se v dým, dým pak v povětrí, a to je konec mojí řeči." - „Osobo, já se vás na to neptal, ptám se vás, neviděla-li jste tudy jít děti?" - „Děti, nu, to jste měl hned říct, bodejt' neviděla, ba viděla, šly tamtudy tou cestičkou po polích, a přímo k tomu potoku, co ty vrby jsou. Ale už je nedohoníte, skákaly jako poštolky," při těch slovích ukázala žena dědkovi na opačnou stranu, kudy byla dříve děti poslala. Dědek to poznal, zlostí odplivnul a zpátky domů šel, a když odešel, i žena z pole zmizela, a děti přišly domů.

(Aneb jak se jindy vypravuje, octnula se ta žena za utíkajícími dětmi, a když se jich na všecko vyptala, vzala je za ruku a vedla domů. - To byl duch jejich nebožky matky. - Když je přivedla domů k tatíkoví, pravila: „Jakube, vedu ti tvoje děti, zabloudily, dej si na ně pozor!" - Jak slyšel Jakub své nebožky ženy hlas, padl s pláčem na kolena a děti objímal; na macechu zlou ale padl takový strach, že utekla ze dveří a nikdy více se nevrátila. Otec pak se svými dětmi žil pokojně.)